

Žába Apolena si na podzim vybrala krásné místo na přezimování. Jenom malinký kousíček od rybníka vyrostl veliký keř, kolem kterého bylo po každém dešti hodně měkkého bahna. Na podzim pršelo mnoho dnů, a tak se Apolena zahrabala do bahna a spokojeně tam spala až do jara.

Sluníčko se jí už několik dnů marně snažilo probudit. Ještě se jí nechtělo z měkoučké postýlky vstávat. Loni byla moc mladá a nerozumná, spěchala a vylezla příliš brzy. Byla jí zima a měla hlad. Několik dnů neulovila ani tu nejmenší mušku a komáři se začali líhnout, až když se oteplilo. Takovou chybu už nikdy neudělá, to raději bude ještě několik dnů spát.

Sluníčko už dávno sníl a led rozpustilo. V mokřinách okolo rybníka bylo živo. Kos si na vrcholku olše vyzpěvoval, rákosníček honem opravoval hnízdečko, aby si tam mohla samička sednout na vajíčka. I rybník se už dávno probudil, byl plný ryb a vodního ptactva. Voda v mokřinách byla po jaru čistá jako sklo. Sotva se

začala zahřívát, probudili se žabáci a měli naspěch. Hledali si partnerku a zpívali milostné písně. Hlasitě kvákali dlouho do noci, aby na sebe upozornili. Ale ať se snažili sebevíc, na jejich koncert nepřišla ani jedna malá žabička.

Žáby mají ale na námluvy ještě pár dnů čas. Nejdříve se musejí po zimním spánku pořádně posilnit, potom si mezi sebou popovídat. A teprve potom se zaposlouchají, jestli se už žabáci naučili zpívat milostné písně. Apolena slyšela ve spánku žabáky kvákat, ale nespěchala z bahna ven. Dospěla v opravdu pěknou žábu, měla velké zavalité tělo a mohla si mezi žabáky vybírat.

